

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci

žalobce: **E. A. E.**, narozený X, státní příslušnost X
bytem X

zastoupen Mgr. Tomášem Chalupou, ustanoveným advokátem
sídlem Toušeňská 579/7, 142 00 Praha

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 2. 2017, č.j. MV-168722-4/SO-2016

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému advokátovi žalobce Mgr. Tomáši Chalupovi, sídlem Toušeňská 579/7, 142 00 Praha, se přiznává odměna ve výši 8 228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 28. 2. 2017, č.j. MV-168722-4/SO-2016, kterým bylo zamítnuto

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 9. 11. 2016, č.j. OAM-11775-77/PP-2014, o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky dle §87b odst. 1 zákona č. 326/1999 sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

2. Žalobce namítal, že napadeným rozhodnutím byla porušena ustanovení § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 68 odst. 3 správního řádu a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
3. Žalobce spatřuje pochybení žalované v tom, že ačkoliv doložil a splnil všechny zákonem vyžadované podmínky pro udělení přechodného pobytu dle § 15a odst. 3 písm. b) ve spojení s § 87b a § 87a zákona o pobytu cizinců, nevydal správní orgán povolení k přechodnému pobytu. Tím zasáhl do práva žalobce na rodinný a soukromý život s paní L. K. Žalobce má v České republice rodinné vazby na svého bratra, známé a přátele. Žalobce v České republice žije od roku 2004, nikdy na jejím území nespáchal žádný trestný čin. Nyní by se chtěl trvale usadit, začít pracovat v oboru automechanik a založit rodinu. S paní L. K. žije ve společné domácnosti již několik let a jejich vztah je na úrovni druh-družka. Tyto skutečnosti žalobce v řízení před správním orgánem prokázal svědeckými výpověďmi, čestnými prohlášeními a společnými fotografiemi. Zároveň tyto skutečnosti vyplývají z šetření Policie ČR.
4. Žalovaná ve vyjádření k podané žalobě plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále uvedla, že ze spisového materiálu vyplývá, že tvrzený vztah žalobce s L. K. neodpovídá trvalému vztahu obdobnému vztahu rodinnému, neboť jmenovaná dne 26. 9. 2015 podepsala prohlášení o zrušení nájemní smlouvy a společného soužití s žalobcem, neboť jejich soužití vyústilo k rozchodu. Současně byl doložen návrh pana M. M. ze dne 5. 10. 2015 na zrušení údaje o místu hlášeného pobytu žalobce z důvodu jeho odstěhování. Žalobce tedy nebyl rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Současně mu nemohla vzniknout žádná újma, neboť nebyl prokázán faktický trvalý vztah k občanu Evropské unie, a tedy nemohlo být zasaženo do rodinného života.
5. Soud projednal věc bez nařízení jednání za situace, kdy účastníci řízení k výzvě soudu nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem. Má se tedy za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí [§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)].
6. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že žalobce podal dne 28. 8. 2014 žádost o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky za účelem sloučení s občanem Evropské unie dle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Spolu s žádostí předložil správnímu orgánu 2 fotografie a cestovní doklad. Dále žalobce doložil správnímu orgánu fotokopii občanského průkazu vystavený na jméno K. L., doklad o zajištění ubytování na adrese X ze dne 1. 9. 2014 vystavený paní L. K., Smlouvu o nájmu bytu ze dne 14. 4. 2014 uzavřenou mezi panem M. M. jako pronajímatelem a paní L. K. jako nájemcem, jejímž předmětem je nájem bytu na adrese BX, a pojistnou smlouvu č. X platnou od 1. 9. 2014 do 30. 11. 2014.

7. Z obsahu správního spisu bylo dále zjištěno, že žalobce pobývá na území České republiky od 10. 9. 2004. Dne 18. 9. 2004 podal žádost o udělení azylu, který mu nebyl udělen (řízení vedeno pod sp. zn. OAM-2830-VL-10-K03-2004). Dne 28. 7. 2008 podal žalobce žádost o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky dle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců (řízení vedené pod čp. zn. CPPH-061910/CI-2008), neboť uzavřel manželství s paní G. A., státní příslušnicí České republiky. Tato žádost byla zamítnuta z důvodu, že se žalobce dopustil obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména tím, že uzavřel účelově manželství. S žalobcem byla v minulosti vedena 2 řízení o správním vyhoštění (řízení vedené pod sp. zn. KRPA-216907/ČJ-2013-000022 a řízení vedené pod sp. zn. SCPP-1465/OV-III-2004). Obě uvedená řízení byla pravomocně zastavena.
8. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce nedoložil všechny zákonem stanovené náležitosti, vyzval ho správní orgán I. stupně výzvou ze dne 19.9.2014, aby tyto skutečnosti doložil. V případě žalobce se jednalo o doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana EU. K odstranění těchto vad byla žalobci poskytnuta lhůta 15 dnů. Současně byl poučen o tom, že správní orgán v případě nedoložení předmětných listin řízení zastaví dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, případně bude žádost zamítnuta, jestliže nebudou doložené náležitosti splňovat zákonné požadavky. Téhož dne správní orgán řízení přerušil. Následně žalobce předložil správnímu orgánu smlouvu o nájmu bytu, ve které je žalovaný uveden jako osoba společně obývající byt s paní L. K. na adrese X. Žalobce dále předložil správnímu orgánu fotografie ze společného soužití s paní L. K. a čestná prohlášení R. T., H. Š., L. H., K. H. a V. O.
9. V průběhu správního řízení správní orgán I. stupně vyslechl žalobce (protokol o výsledku ze dne 26. 1. 2015, ze dne 8. 6. 2015), paní L. K. (protokol o výsledku ze dne 26. 1. 2015 a ze dne 8. 6. 2015) a svědka R. T. (protokol ze dne 8. 6. 2015). Dále byla dne 19. 5. 2015 na základě žádosti správního orgánu provedena pobytová kontrola na adrese X, při které bylo zjištěno, že žalobce žije ve společné domácnosti s paní L. K.
10. Dne 7. 10. 2015 byl správnímu orgánu doručen návrh na zrušení údaje o místu hlášeného pobytu cizince na území, ve kterém navrhovatel pan M. M. oznámil, že se žalobce odstěhoval z místa hlášeného pobytu, tj. z adresy X. Současně bylo správnímu orgánu doručeno prohlášení paní L. K. o ukončení vztahu s žalobcem z důvodu neustálých neshod.
11. Žalobce byl výzvou ze dne 8. 12. 2015 vyzván k odstranění vad žádosti, konkrétně k doložení dokladu potvrzujícího, že je rodinným příslušníkem občana EU, a to právě s ohledem na sdělení paní L. K. o rozpadu jejich vztahu. Dále byl vyzván k doložení dokladu o zdravotním pojištění a dokladu o zajištěném ubytování na území. K odstranění těchto vad byla žalobci poskytnuta lhůta 10 dnů. Současně byl žalobce znovu poučen o možnosti zastavení řízení. Usnesením ze dne 8. 12. 2015 správní orgán řízení opět přerušil. Na základě výzvy žalobce předložil správnímu orgánu fotografie, pojistnou smlouvu č. X s platností do 6. 4. 2016 a smlouvu o nájmu bytu uzavřenou mezi paní K. P. jako pronajímatelem a žalovaným a panem W. E. J. A. jako nájemci, jejímž předmětem byl nájem bytu na adrese X. Dne 21. 1. 2016 byla provedena

pobytová kontrola na adrese X, při které žalobce uvedl, že žije na uvedené adrese se svým bratrem měsíc a půl. Dne 19. 2. 2016 byl proveden opětovný výslech žalobce, při kterém žalobce uvedl, že se z adresy X odstěhoval z důvodu probíhající rekonstrukce, jeho partnerka v bytě zůstala. Správní orgán předvolal k výsledku také paní L. K. na den 8. 6. 2016, která se k výsledku nedostavila. Dne 25. 10. 2016 oznámila paní L. K. změnu doručovací adresy, a to X. Adresu žalobce uvedla X.

12. Dne 9. 11. 2016 správní orgán I. stupně žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítl a povolení nevydal z důvodu nesplnění podmínek uvedených v ustanovení § 87b v návaznosti na ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců. V odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán uvedl, že na žalobce nelze pohlížet jako na rodinného příslušníka občana Evropské unie, neboť neprokázal dostatečně skutečnost, že žije ve společné domácnosti s občanem Evropské unie ve vztahu obdobném vztahu manželskému, a že jejich soužití má trvalý charakter. Žalobce ani na základě výzvy správního orgánu nedoložil dokumenty, kterými by své postavení prokázal. Dále přihlédl k nezanedbatelným rozporům ve výpovědích ohledně soukromého života žalobce s paní L. K., zejména ohledně délky sdílení společné domácnosti. Správní orgán dále poukázal na opakovanou snahu žalobce získat na území České republiky jakékoliv povolení k pobytu, a to včetně uzavření sňatku s paní A. G., které, jak se ukázalo, bylo uzavřeno účelově s cílem získat povolení k pobytu na území České republiky. Správní orgán dále posoudil také přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života žalobce. V této souvislosti dospěl k závěru, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti nebude mít nepřiměřený dopad do jeho soukromého nebo rodinného života, neboť nebylo prokázáno, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Správní orgán posoudil také stupeň integrace žalobce, délku jeho pobytu na území, věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry, a dospěl k závěru, že žádné z uvedených kritérií není důvodem pro udělení povolení k přechodnému pobytu. Žalobce neprokázal na území České republiky žádné pevné a dlouhodobé rodinné vazby, nemá zde vyživovací povinnost ani pracovní závazky.
13. Žalobce dne 22. 11. 2016 podal proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu odvolání, které dne 6. 12. 2016 doplnil. V podaném odvolání žalobce namítal rozpor vydaného rozhodnutí s ustanoveními § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3, § 50 odst. 1, 3 a 4, § 51 odst. 1, § 68 odst. 3 správního řádu a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i směrnicí 2004/38/ES. Dále žalobce uvedl, že s paní L. K. žije partnerským životem několik let, v průběhu řízení se skutečně rozešli, avšak nyní se s partnerkou opět vídají a obnovili svůj vztah. Uvedl, že jeho partnerka se odstěhovala do P. za práci, nyní řeší otázku společného bydlení. Správní orgán tedy nezjistil skutkový stav takovým způsobem, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Co se týče rozporů ve výpovědích jeho a paní L. K., tyto rozpory žalobce vysvětloval již v průběhu správního řízení a znovu je v odvolání zopakoval. Žalobce dále uvedl, že správní orgán nepřihlédl k žádným okolnostem svědčícím v jeho prospěch, čímž porušil ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu. Zároveň správní orgán nepřiměřeným způsobem zasáhl do jeho práva na soukromý a rodinný život tak, jak jej chrání čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Dle názoru žalobce správní orgán neuvedl konkrétně, na základě čeho dospěl

k přesvědčení, že jeho rozhodnutí je přiměřené, své závěry nijak neodůvodnil a porušil tak ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobce žije v České republice od roku 2004, dorozumí se českým jazykem, má zde řadu přátel a partnerku, stálé bydlení a také zde pracuje. K České republice si tedy vytvořil velmi úzké vazby. Těmito skutečnostmi se však správní orgán vůbec nezabýval, čímž porušil ustanovení § 2 a 3 správního řádu.

14. O odvolání rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím, kterým odvolání žalobce proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky zamítla a rozhodnutí potvrdila. V rozhodnutí se žalovaná plně ztotožnila se závěry správního orgánu 1. stupně.
15. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Soud se k námitkám žalobce nejprve zabýval otázkou, zda žalobce splnil podmínky pro vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky dle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
17. Zákon v ustanovení § 87b odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, ve znění platném v době vydání napadeného rozhodnutí, stanoví, že rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie, je povinen požádat ministerstvo o povolení k přechodnému pobytu. Žádost je povinen podat ve lhůtě do 3 měsíců ode dne vstupu na území. K žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu je rodinný příslušník povinen předložit náležitosti podle § 87a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, s výjimkou náležitosti podle § 87a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy cestovní doklad, fotografie, doklad o zdravotním pojištění a doklad o zajištění ubytování na území, a doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie.
18. Podle ustanovení § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ve znění platném v době vydání napadeného rozhodnutí, se ustanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, obdobně použijí i na cizince, který prokáže, že má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.
19. Výkladem pojmu „rodinný příslušník“ se zabýval také Nejvyšší správní soud, který např. v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č.j. 2 Azs 433/2017-29, dospěl k závěru, že *„aby mohl být cizinec považován za rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců musí splňovat dvě podmínky. Jednak s ním musí mít trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, jednak s ním musí žít ve společné domácnosti. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu obě tyto*

podmínky musejí být splněny kumulativně. Břemeno tvrzení i důkazní ohledně obou podmínek spočívá na cizinci. Správní orgán je v řízení povinen vést účastníka řízení k tomu, aby v řízení mohl uplatnit důkazy k prokázání svých tvrzení, že mu svědčí postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie dle § 15a zákona o pobytu cizinců. V nezbytném rozsahu pak musí navržené důkazy provést, zejména tím, že vyslechne svědky a vyzve účastníka k předložení relevantních listinných důkazů“. Obdobně také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2011, č.j. 1 As 109/2010-76, ze dne 17. 9. 2015, č.j. 4 Azs 151/2015-35, ze dne 2. 11. 2016, č.j. 6 Azs 216/2016-44.

20. Pojem „trvalý partnerský vztah“ je třeba vykládat tak, že zde zákonodárce formuloval požadavek na určitou kvalifikovanou trvalost. Nejvyšší správní soud dále také dovodil, že „při aplikaci neurčitého právního pojmu trvalý vztah v kontextu vztahu druhá a družky je třeba vycházet z toho, že zatímco u manželství je závažnost a trvalost vztahu (byť nikoli nerozlučitelnost) dána již právním úkonem, kterým snoubenci do takového stavu po zralé úvaze a s vědomím všech následků vstupují, neformálnímu soužití, v němž partneři buď nechtějí nebo pro různé překážky nemohou takovýmto úkonem osvědčit jeho trvalost, je třeba pečlivě zkoumat jak jeho kvantitativní, tak i kvalitativní stránku. U kvantitativní stránky vztahu je hodnocena trvalost posuzovaného vztahu, u kvalitativní stránky především jeho hloubka. Kvantitativní i kvalitativní stránka spolu úzce souvisejí a nelze je striktně oddělovat. Trvalost partnerského vztahu je možné dovodit především ze samotné délky vztahu, z jeho předpokládatelného budoucího vývoje a vůle partnerů ve vztahu setrvat. Důležité je rovněž posouzení, zda partneři plánují společnou budoucnost, přemýšlejí již o konkrétním budoucím uspořádání vzájemných poměrů a znají i individuální plány svého partnera“ (k tomu zejména rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2015, č.j. 4 Azs 151/2015-35, ze dne 2. 11. 2016, č.j. 6 Azs 216/2016-44).
21. Pojem „společná domácnost“ Nejvyšší správní soud ustáleně vykládá jako domácnost tvořenou fyzickými osobami, které spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby. Společné soužití je tedy jevem faktickým, na rozdíl od přihlášení se k trvalému pobytu na určité adrese, které má pouze evidenční význam (k tomu např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2016, č.j. 6 Azs 58/2016-40, ze dne 26. 3. 2014, č.j. 9 Azs 49/2014-27).
22. Je to právě cizinec (v daném případě žalobce), kdo je dle § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců povinen předložit veškeré náležitosti k žádosti o povolení k přechodnému pobytu. Břemeno tvrzení a důkazní tedy leží na něm, neboť je to žalobce, který „orgány České republiky o něco žádá, konkrétně o udělení pobytového statusu. Je v jeho vlastním zájmu, aby k podání žádosti a k řízení o ní přistupoval se vší vážností a vyvinul procesní aktivitu ve formě předestření hodnověrných tvrzení a hodnověrných důkazů o nich, neboť pouze z jeho tvrzení nebo prostřednictvím jím předložených důkazů a učiněných důkazních návrhů může správní orgán v řízení zjistit a ověřit splnění obou podmínek, jež se týkají soukromého a rodinného života žadatele a dalších osob, s nimiž má tvrzený rodinný vztah a s nimiž sdílí společnou domácnost. Možnosti správního orgánu zjišťovat tyto skutečnosti jsou značně omezené, neboť jde o sféru soukromou, pod ochranou základního práva na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a - při aplikaci na situaci, na niž dopadá unijní úprava - čl. 7 Listiny základních

práv Evropské unie. Správní orgán v tomto řízení o žádosti může vycházet jen z toho, co uvede a osvědčí žadatel, resp. nemůže dál, než kam jej žadatel (a jeho rodinní příslušníci) v průběhu celého řízení pustí. Iniciativa tak musí přicházet především ze strany žadatele a je pouze na něm, zda poskytne správnímu orgánu hodnověrné informace, prokazující existenci trvalého vztahu obdobnému vztahu rodinnému stěžovatele a občana EU. Neochota nebo nemožnost tvrdit splnění podmínek a prokázat jejich splnění jde za těchto okolností plně k tíži žadatele a vede (pouze) k tomu, že žadatel se svou žádostí neuspěje". K tomu např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2013, č.j. 6 As 95/2013-41, ze dne 25. 9. 2013, č.j. 6 As 30/2013-42.

23. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce podal správnímu orgánu dne 28. 8. 2014 žádost o povolení k přechodnému pobytu dle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. K žádosti doložil 2 fotografie, cestovní doklad, doklad o zajištění ubytování na adrese X a s ní související smlouvu o nájmu bytu, pojistnou smlouvu. Jako doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie doložil správnímu orgánu fotokopii občanského průkazu paní L. K., jejich společné fotografie a čestná prohlášení známých a sousedů. Dále žalobce doložil smlouvu o nájmu bytu na adrese X, ve které je již uveden jako osoba společně obývající byt s paní L. K. Správní orgán za účelem ověření splnění zákonných podmínek provedl v místě bydliště žalobce a jeho družky pobytovou kontrolu, ze které vyplynulo, že žijí ve společné domácnosti. Dále také správní orgán opakovaně žalobce a paní L. K. vyslechl. Dne 7. 10. 2015 byl správnímu orgánu doručen návrh vlastníka nemovitosti na zrušení údaje o místu hlášeného pobytu cizince na adrese X. Současně bylo správnímu orgánu doručeno prohlášení paní L. K. o rozchodu s žalobcem z důvodu neustálých neshod. Žalobce následně doložil správnímu orgánu novou smlouvu o nájmu bytu na adrese X, ve které již není paní L. K. uvedena. Naopak byt spolu se žalobcem užívá jeho bratr, který je rovněž ve smlouvě uveden jako nájemce. Dále doložil doklad o zdravotním pojištění a fotografie s paní L. K. Při výslechu dne 19. 2. 2016 žalobce uvedl, že se odstěhoval z důvodu rekonstrukce domu a bytu, jeho družka v bytě bydlet zůstala. Dne 25. 10. 2016 oznámila paní L. K. změnu doručovací adresy, a to X. Adresu žalobce uvedla X.
24. Z popsání skutkového stavu je patrné, že žalobce nedoložil všechny zákonem požadované náležitosti pro to, aby mohlo být jeho žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu vyhověno, konkrétně nedoložil doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana EU, přestože byl k jeho doložení vyzván správním orgánem I. stupně a poučen o následcích nesplnění této výzvy. Na výzvu správního orgánu ze dne 8. 12. 2015 reagoval žalobce toliko doložením fotografií ze společného soužití s paní L. K., avšak tyto fotografie mohly být pořízeny ještě v době jejich soužití, tedy před rozpadem vztahu, a nepotvrzují tak věrohodným způsobem trvání vztahu, ani společné soužití. V této souvislosti soud znovu opakuje, že je to žadatel (v daném případě žalobce), kdo má povinnost tvrdit a především věrohodným způsobem prokázat splnění zákonných podmínek nezbytných pro vyhovění jeho žádosti o udělení přechodného pobytu.
25. Soud tedy ve shodě s žalovaným správním orgánem nemůže přisvědčit námitce žalobce, že doložil a splnil všechny zákonem vyžadované podmínky pro udělení přechodného pobytu dle § 87b odst. 2 ve spojení s § 15a zákona o pobytu cizinců.

Žalobce věrohodným způsobem neprokázal, že je rodinným příslušníkem státního občana České republiky, tedy že s ním má trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti. Naopak v řízení před správním orgánem bylo bez jakýchkoliv pochybností zjištěno, že žalobce s paní L. K. již neměl ke dni rozhodnutí správního orgánu I. stupně žádný vztah, jak vyplývá z prohlášení paní L. K. o tom, že jejich vzájemné neshody vyústily v jejich rozchod. O tom, že se nejednalo jen o krátkodobé neshody nebo ukvapené rozhodnutí svědčí také skutečnost, že žalobce doložil správnímu orgánu novou smlouvu o nájmu bytu, tentokrát na adrese X, kterou žalobce uzavřel spolu se svým bratrem, nikoliv se svou družkou. Navíc paní L. K. zaslala správnímu orgánu po více než 1 roce od rozpadu vztahu s žalobcem oznámení změny adresy, ze kterého vyplývá, že zatímco ona žije v P., žalobce žije v P. Rozpad vztahu koneckonců potvrdil také sám žalobce ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V tomto kontextu lze tvrzení žalobce učiněné při výsledku správním orgánem dne 19. 2. 2016 o tom, že se odstěhoval ke svému bratrovi z důvodu rekonstrukce domu a bytu, brát jako tvrzení účelové a nevěrohodné. Uvedené závěry nejsou v rozporu ani se zjištěními Policie ČR, čestnými prohlášeními a doloženými fotografiemi, které pouze dokládají, že mezi žalobcem a paní L. K. určitý vztah v minulosti byl.

26. Za této situace byl správní orgán oprávněn postupovat podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítnout, neboť žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a zákona o pobytu cizinců.
27. Pro úplnost soud dodává, že neprovedl žalobcem navržené důkazy, a to výslech jeho a paní L. K. Z obsahu správního spisu vyplývá bez jakýchkoliv pochybností, že žalobce ke dni rozhodnutí žalovaného správního orgánu, ani rozhodnutí právního orgánu I. stupně, nebyl s paní L. K. v trvalém vztahu obdobném vztahu rodinnému, ani s ní nežil ve společné domácnosti. Nesplnil tak základní podmínku pro to, aby mohlo být správním orgánem jeho žádosti vyhověno. Případná pozdější změna v jejich vztahu nemůže být pro dané řízení relevantní, neboť soud při svém rozhodnutí vychází dle § 75 s.r.s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud tedy shledal, že by provedený výslech nemohl přinést ve věci nové poznatky, proto upustil od jeho provedení z důvodu nadbytečnosti.
28. Soud se dále zabýval námitkou žalobce, že napadené rozhodnutí správního orgánu má dopad na jeho soukromý a rodinný život s paní L. K., jakož i na rodinné vazby s jeho bratrem a přáteli. V České republice žije dlouhodobě, chtěl by se zde definitivně usadit, začít pracovat a založit rodinu.
29. K otázce přiměřenosti zásahu rozhodnutí do rodinného a soukromého života se v minulosti opakovaně vyjádřil Nejvyšší správní soud např. rozsudek ze dne 9. 5. 2018, č.j. 9 Azs 30/2018-45), který opakovaně dospívá k závěru, že „*zatímco u zrušení povolení k pobytu či u správního vyhoštění zákon výslovně ve většině případů požaduje, aby správní orgán zkoumal přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, u zamítnutí žádosti o bytové oprávnění zákon takový požadavek explicitně nestanoví, vyjma jen některých důvodů [pro případ zamítnutí žádosti o*

přechodný pobyt se tento požadavek vztahuje k důvodu dle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, přičemž tak stanoví odst. 2 téhož ustanovení]. Povinnost zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života nelze dovodit ani z § 174a zákona o pobytu cizinců. Jak na základě podrobného jazykového, systematického, historického i teleologického výkladu konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 - 30, dané ustanovení pouze upřesňuje hlediska, jimiž se má správní orgán při posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života zabývat, rozhodně z něj nevyplyvá, že by se přiměřenost měla posuzovat u každého rozhodnutí vydaného podle zákona o pobytu cizinců. Článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Veřejná moc může do osobní sféry jednotlivce zasáhnout pouze, pokud tím sleduje legitimní cíl, a v rozsahu nezbytném a přiměřeném tomuto cíli (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Azs 96/2015, či ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017 - 26). V obecné rovině však rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu představuje daleko méně závažný zásah do práv jednotlivce než rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu či rozhodnutí o správním vyhoštění. Proto se na hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince pro případ neudělení povolení k pobytu nekladou tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení (k tomu srov. blíže rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011 - 65, ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 71/2010 - 112, či ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 - 39; a nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11). Podstatné je, že samy správní orgány posouzení přiměřenosti provedly.“

30. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců stanoví konkrétní kritéria, ke kterým má správní orgán při posuzování přiměřenosti přihlédnout. Jedná se zejména o závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
31. Jak vyplývá ze shora uvedeného, nároky na hodnocení dopadů do rodinného a soukromého života nejsou v případě řízení o udělení pobytu tak vysoké jako v případě řízení o zrušení pobytu, případně řízení o vyhoštění. S tím souvisí také nižší nároky na správní orgány při jejich hodnocení a vypořádání se v rámci odůvodnění svého rozhodnutí o nepovolení pobytu. Správní orgány jsou však povinny v každém případě posouzení přiměřenosti provést. Konkrétní kritéria pro posouzení přiměřenosti jsou stanoveny v § 174a zákona o pobytu cizinců, který současně ukládá cizinci povinnost poskytnout správnímu orgánu veškeré relevantní informace pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí. Tato kritéria jsou dána demonstrativně, tedy příkladem, což znamená, že správní orgán nemusí přihlédnout vždy ke všem kritériím zde uvedeným, nebo naopak může přihlédnout i k dalším kritériím v zákoně neuvedeným. Každé posouzení případu musí být individuální a konkrétní.

32. Správní orgány se v žalobou napadeném rozhodnutí o zamítnutí žádosti o přechodný pobyt zabývaly, když je patrné, že správní orgán I. stupně se s touto otázkou vypořádal na straně 8. Je pravdou, že se správní orgány s otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života vypořádaly jen velice stručně, což platí zejména pro žalobou napadené rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že na správní řízení je nutno nahlížet jako na jeden celek, postačí proto, že se správní orgán I. stupně s touto otázkou vypořádal obsírněji, když uvedl, ke kterým konkrétním kritériím přihlédl a jak je hodnotil. Uvedl také, že žalobce neprokázal na území České republiky žádné pevné a dlouhodobé rodinné vazby, nemá zde vyživovací povinnost ani pracovní závazky. Uvedené závěry jsou dle soudu zcela dostatečné a nezakládají proto nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
33. V této souvislosti lze plně odkázat na závěry Nejvyššího správního soudu, který opakovaně uvádí, že „*smyslem přímé aplikace Úmluvy (rozuměj Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod – doplň. Městský soud v Praze) v situacích podobných této je zabránit nepřiměřeným zásahům do soukromého či rodinného života cizince, nikoli rušit správní rozhodnutí jen proto, aby do nich přibýlo několik vět o tom, že žádné důvody, které by zakládaly nepřiměřenost rozhodnutí, a to ani z hlediska vlivu na ostatní členy stěžovatelovy rodiny, nebyly shledány*“. K tomu např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2018, č.j. 9 Azs 30/2018-45, nebo ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 433/2017. Nutno říci, že v těchto zmíněných případech se správní orgány otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života vůbec nezabývaly.
34. V daném případě nemohlo být, jak správně konstatoval správní orgán v žalobou napadeném rozhodnutí, nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života žalobce. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žalobce nemá s paní L. K. trvalý vztah, který by mohl být významně dotčen. Dále je sice pravdou, že žalobce pobývá na území České republiky od roku 2004, nikdy však zde nepobýval legálně. Naopak žalobce pobýval na území České republiky bez platného povolení, pro které s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění. Pokusil se také získat přechodný pobyt na základě účelového manželství. Rovněž z pouhé skutečnosti, že žalobce má na území České republiky bratra, nemůže být učiněn závěr o nepřiměřenosti rozhodnutí správního orgánu. Žalobce má také sestru, která žije v USA, a která jeho a bratra finančně podporuje, jak vyplynulo z čestného prohlášení žalobce založeného do spisu dne 3. 4. 2017. Není tedy na bratrovi přímo závislý. Co se týče tvrzení žalobce o tom, že by se chtěl na území České republiky usadit, začít pracovat a založit rodinu, jedná o tvrzení značně nekonkrétní. Naopak je zřejmé, že žalobce nemá na území České republiky vytvořeny dostatečně pevné vazby jako je manželství či jiný trvalý partnerský vztah, nemá zde žádné děti, ke kterým by měl vyživovací povinnost, nemá v České republice žádné stálé zaměstnání apod. Nebylo také zjištěno žádné zdravotní omezení žalobce ani jiné konkrétní skutečnosti, které by odůvodňovaly závěr o tom, že je žalobou napadené rozhodnutí nepřiměřené.
35. Žalobce v podané žalobě také namítal, že napadeným rozhodnutím byla porušena ustanovení § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 68 odst. 3 správního řádu a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Zde soud považuje za nutné zdůraznit, že žalobce

tyto námitky vznesl ve velmi obecné poloze, proto i soud se může s těmito námitkami vypořádat jen zcela obecně.

36. Z ustanovení § 2 odst. 1 správního řádu vyplývá, že správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu. Z odst. 4 tohoto ustanovení vyplývá, že správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo obdobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Žalobce neuvedl žádné konkrétní námitky, ze kterých by mohl soud dovodit skutečnost, že správní orgán postupoval v rozporu s citovanými ustanoveními. Pokud namítá žalobce porušení základních zásad platných pro řízení před správními orgány, je jeho povinností uvést konkrétní námitky a konkrétní tvrzení. Soud neshledal ani porušení povinností uvedených v § 3 správního řádu, když naopak správní orgán pro to, aby mohl o žádosti žalobce rozhodnout, požadoval opakovaně doplnění předepsaných dokladů – tedy směřoval ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti – a činil tak v nezbytném rozsahu, když vyžadoval pouze předložení dokladů, které požaduje zákon. Za tímto účelem také předvolal k výslechu paní L. K., ta se však k výslechu dne 8. 6. 2016 nedostavila. Je nutné zdůraznit, že pro předložení dokladů byla stanovena dostatečná lhůta. V souvislosti s obsahem správního spisu lze konstatovat, že soud neshledal ze strany správních orgánů žádný nepřipustný zásah do nabytých práv žalobce, neboť bylo na žalobci, aby ke své žádosti přiložil zákonem stanovené doklady a prokázal tak podmínkou § 87b odst. 2 ve spojení s § 15a zákona o pobytu cizinců.
37. Totéž platí o žalobcem namítaném porušení ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Podle tohoto ustanovení se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Žalobce však neuvedl, v čem konkrétně spatřuje porušení tohoto ustanovení správními orgány. Soud neshledal, že by se správní orgán odchýlil od citovaného ustanovení. Žalobou napadené rozhodnutí obsahuje všechny zákonem stanovené náležitosti, včetně náležitosti jeho odůvodnění, závěry správního orgánu jsou srozumitelné, přesvědčivé, logicky řazené a je nepochybné, z jakých podkladů žalovaný správní orgán při svém rozhodování vycházel a jakým způsobem je hodnotil. Městský soud proto dospěl k závěru, že se žalovaný správní orgán s námitkami žalobce uvedenými v odvolání řádně vypořádal.
38. Shodně je třeba nahlížet na žalobcem tvrzené porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který upravuje právo každého na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence; státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Ani v tomto případě žalobce konkrétním způsobem neuvedl, v čem spatřuje zásah do svého soukromého a rodinného života. Žalobce sice poněkud povšechně uvádí, že mu

správní orgán svým rozhodnutím neumožnil realizovat soukromý a rodinný život s paní L. K., dále, že má v České republice bratra, známé a přátele. Jak soud ale již výše uvedl, je ze správního spisu patrné, že vztah žalobce s paní L. K. byl ukončen nejpozději ke dni 26. 9. 2015. Žalobce dle svých tvrzení vyplývajících ze správního spisu sice zůstal s paní K. v kontaktu, oba však žijí odděleně, dokonce ve zcela jiných městech. Vztah, resp. jeho hloubku, mezi žalobcem a jeho bratrem, případně vazby žalobce s dalšími osobami žalobce netvrdil, ani neprokázal. Nelze tedy z ničeho usuzovat, že by žalobou napadené rozhodnutí jakýmkoliv způsobem zasáhlo do soukromého a rodinného života žalobce a bylo tak porušeno jeho právo plynoucí z čl. 8 Úmluvy.

39. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
40. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní orgán, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
41. Žalobci byl k ochraně jeho práv v řízení ustanoven zástupce Mgr. Tomáš Chalupa, advokát se sídlem Toušeňská 579/7, 142 00 Praha. Podle ustanovení § 35 odst. 8 s.ř.s. platí hotové výdaje, odměnu za zastupování a náhradu daně z přidané hodnoty stát. Náklady zástupce v daném případě sestávají z odměny dle § 6, § 7 bodu 5 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v celkové výši 6 200 Kč za 2 úkony dle § 11 odst. 1 písm. b) a d) advokátního tarifu (tj. první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, doplnění žaloby ze dne 22. 5. 2017), přičemž odměna za 1 úkon právní služby činí 3 100 Kč. Soud dále přiznal ustanovenému zástupci náhradu hotových výdajů v paušální částce 300 Kč za jeden úkon právní služby dle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu, tedy za 2 úkony právní služby celkem 600 Kč, a náhradu 21 % daně z přidané hodnoty z odměny a paušálních náhrad hotových výdajů ve výši 1 428 Kč, neboť soud zjistil, že ustanovený zástupce je plátcem DPH. Celkem mu tedy soud přiznal odměnu ve výši 8 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 SŘS a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. srpna 2018

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu